TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2013. gada 17. oktobrī*

Apelācija — Tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — 4. panta 3. punkta pirmā daļa — Iestāžu lēmumu pieņemšanas procesu aizsardzība — Padomes Ģenerālsekretariāta paziņojums par priekšlikumiem, kas iesniegti likumdošanas procesā saistībā ar šīs pašas Regulas (EK) Nr. 1049/2001 pārskatīšanu — Daļēja piekļuve — Atteikums piekļūt informācijai par priekšlikumus iesniegušo dalībvalstu identitāti

Lieta C-280/11 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2011. gada 31. maijā iesniedza,

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *B. Driessen* un *C. Fekete*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

ko atbalsta

Čehijas Republika, ko pārstāv *M. Smolek* un *D. Hadroušek*, pārstāvji,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *S. Centeno Huerta*, pārstāve,

Francijas Republika, ko pārstāv *G. de Bergues* un *N. Rouam*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās apelācijas tiesvedībā,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

Access Info Europe , Madride (Spānija), ko pārstāv *O. Brouwer* un *J. Blockx*, advokāti,

prasītāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *A. Caiola* un *M. Dean*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies apelācijas tiesvedībā,

Grieķijas Republika, ko pārstāv *E.-M. Mamouna* un *K. Boskovits*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – angļu.

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), Tiesas priekšsēdētāja vietnieks, kas veic pirmās palātas tiesneša pienākumus, K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerāladvokāts P. Kruss Viljalons [*P. Cruz Villalón*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 21. februāra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 16. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā Eiropas Savienības Padome prasa atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2011. gada 22. marta spriedumu lietā T-233/09 *Access Info Europe*/Padome (Krājums, II-1073. lpp.; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru pēdējā minētā atcēla Padomes 2009. gada 26. februāra lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") atteikt *Access Info Europe* (turpmāk tekstā – "*Access Info*") piekļuvi noteiktai informācijai, kas ietverta 2008. gada 26. novembra paziņojumā, ko bija nosūtījis Padomes Ģenerālsekretariāts Informācijas darba grupai, kas tika izveidota Padomē saistībā ar priekšlikumu jaunai regulai par sabiedrības piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (turpmāk tekstā – "pieprasītais dokuments").

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 1. nod., 3. sēj., 331. lpp.) preambulas sestajā apsvērumā ir paredzēts:

"Būtu jānodrošina plašāka piekļuve dokumentiem gadījumos, kad iestādes darbojas kā likumdevējas, arī saskaņā ar deleģētām pilnvarām, vienlaicīgi nodrošinot iestāžu lēmumu pieņemšanas procedūras efektivitāti. Šādiem dokumentiem vajadzētu būt tieši pieejamiem, ciktāl tas ir iespējams."

3 Šīs regulas 1. pantā ir paredzēts:

"Šīs regulas mērķis ir:

a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt [..] Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas [..] dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem;

[..]."

4 Minētās regulas 4. panta 3. punkta pirmajā daļā ir noteikts:

"Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm."

Tiesvedības priekšvēsture

5 Ar 2008. gada 3. decembra e-pastu *Access Info* lūdza Padomei piekļuvi pieprasītajam dokumentam. Šis dokuments, kas ir minēts šī sprieduma 1. punktā, ietvēra priekšlikumus grozījumiem vai jaunas redakcijas, ko bija iesniegušas vairākas dalībvalstis Informācijas darba grupas 2008. gada 25. novembra sanāksmē.

6 Ar apstrīdēto lēmumu Padome piešķīra daļēju piekļuvi pieprasītajam dokumentam. It īpaši šī iestāde nosūtīja *Access Info* tādu šī dokumenta versiju, kas neļāva identificēt dalībvalstis, kuras bija minēto priekšlikumu autores.

7 Padome savu atteikumu izpaust attiecīgo dalībvalstu identitātes pamatoja ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu, jo šo identitāšu izpaušana nopietni kaitētu tās lēmumu pieņemšanas procesam un šādu izpaušanu neprasot sevišķas sabiedrības intereses. Patiešām, ņemot vērā faktu rašanās laikā notiekošo diskusiju sākotnējo raksturu, attiecīgo dalībvalstu identitāšu izpaušana samazinātu delegāciju rīcības brīvību diskusijās, kuras raksturo Padomes likumdošanas procedūru, un tādējādi negatīvi ietekmētu Padomes spēju panākt vienošanos.

8 2008. gada 26. novembrī, proti, pieprasītā dokumenta sagatavošanas dienā, sabiedrībai tika darīta zināma pilna šī dokumenta versija organizācijas *Statewatch* interneta vietnē, nesaņemot atļauju šādai izpaušanai (turpmāk tekstā – "neatļauta izpaušana").

Pārsūdzētais spriedums

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2009. gada 12. jūnijā, *Access Info* cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu, kas ar pārsūdzēto spriedumu tika apmierināta.

10 Vispārējā tiesa vispirms izklāstīja pamatprincipus piekļuves dokumentiem jomā. It īpaši tā pārsūdzētā sprieduma 55.–58. punktā atgādināja, ka tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem ir saistītas ar šo iestāžu demokrātisko raksturu un faktu, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir nodrošināt pēc iespējas plašākas piekļuves tiesības, kas nozīmē, ka publiskošanas izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri. Šiem principiem ir īpaša nozīme gadījumā, kad Padome darbojas likumdevēja statusā, kā tas bija šajā gadījumā.

11 Turpinājumā pārsūdzētā sprieduma 59. un 60. punktā Vispārējā tiesa precizēja, ka tikai ar to vien, ka dokuments skar intereses, kuras aizsargātas ar izņēmumu attiecībā uz publiskošanu, nepietiek, lai pamatotu šī izņēmuma piemērošanu, jo šāda piemērošana var būt pamatota tikai gadījumā, ja piekļuve šim dokumentam var konkrēti un faktiski apdraudēt aizsargātās intereses. Turklāt šādam riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam. Attiecīgajai iestādei ir jāizsver īpašās intereses, kuras ir jāaizsargā, nenododot atklātībā pieprasītā dokumenta daļu, šajā gadījumā – priekšlikumu autoru identitāti, un vispārējās intereses, proti, intereses nodrošināt piekļuvi šim dokumentam pilnībā.

12 Piemērojot šos principus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 68.–80. punktā izvērtēja galveno no iemesliem, uz kuriem atsaukusies Padome, lai pamatotu pieprasītā dokumenta daļējās izpaušanas raksturu, proti, apgalvoto rīcības brīvības samazināšanu delegācijām Padomes ietvaros tāpēc, ka par priekšlikumiem atbildīgo dalībvalstu identitātes izpaušana izraisītu tik lielu sabiedrības spiedienu, ka šo valstu delegācijas vairs nevarētu Padomei iesniegt priekšlikumu ar mērķi ierobežot pārskatāmību.

13 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 69.–74. punktā Vispārējā tiesa vispirms uzskatīja, ka tieši leģitīmas demokrātijas princips esot tas, kas pieprasītajā dokumentā ietverto priekšlikumu autoriem liek uzņemties atbildību sabiedrības priekšā; it īpaši tā tas esot gadījumā, kad šis dokuments ir likumdošanas procesa sastāvdaļa. Turpinājumā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka priekšlikuma autoru identitātes izpaušana neliedzot delegācijām pēc tam no tā atkāpties. Priekšlikumu pēc sava rakstura esot paredzēts nodot apspriešanai neatkarīgi no tā, vai tas ir vai nav anonīms, un to neesot paredzēts atstāt nemainītu arī pēc šīm diskusijām, ja ir zināma tā autora identitāte. Sabiedrība varot ļoti labi saprast šo priekšlikumu aspektu likumdošanas procesā. Turklāt saskaņā ar Vispārējās tiesas apgalvoto nevarot tikt pieņemts, ka sabiedrības viedoklis kopumā ir pret šī pārskatāmības principa ierobežošanu. Visbeidzot, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka pat neatļautā izpaušana nav negatīvi ietekmējusi Padomes lēmumu pieņemšanas procesu.

14 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 75. un 76. punktā noraidīja Padomes argumentu, saskaņā ar kuru esot jāņem vērā notiekošo diskusiju sākotnējais raksturs, lai novērtētu risku negatīvi ietekmēt lēmumu pieņemšanas procesu sakarā ar dalībvalstu rīcības brīvības samazināšanu. Saskaņā ar Vispārējās tiesas norādīto diskusiju sākotnējais raksturs kā tāds neļauj pamatot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu, jo šajā normā netiek veikta nošķiršana saskaņā ar diskusiju attīstības pakāpi.

15 Treškārt, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 77. un 78. punktā noraidīja argumentu, saskaņā ar kuru šajā lietā esot jāņem vērā dalībvalstu delegāciju iesniegto priekšlikumu īpaši sensitīvais raksturs. Vispārējā tiesa šajā ziņā norādīja, ka šajā lietā piedāvātie grozījumi ir daļa no parasta likumdošanas procesa. Līdz ar to šie priekšlikumi neesot īpaši sensitīvi tādā nozīmē, ka tiktu apdraudētas Savienības vai dalībvalstu pamatintereses, ja tiktu atklāta šo priekšlikumu autoru identitāte, vēl jo vairāk tāpēc, ka šajā gadījumā runa neesot bijusi par dalībvalstu priekšlikumu saturu, bet tikai par to dalībvalstu delegāciju identifikāciju, kuras bija to autores. Turklāt Vispārējā tiesa uzskatīja, ka demokrātiskām debatēm ir raksturīgi, ka par priekšlikumu grozīt projektu regulai varētu tikt saņemti gan pozitīvi, gan negatīvi sabiedrības un mediju komentāri.

16 Ceturtkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 79. punktā noraidīja argumentu, saskaņā ar kuru likumdošanas procesa saistībā ar jaunas regulas apstiprināšanu piekļuves dokumentiem jomā neierastais ilgums esot bijis saistīts ar grūtībām, kādas neatļautā izpaušana esot radījusi diskusijām. Vispārējā tiesa apgalvo, ka patiesībā citi politiska un juridiska rakstura iemesli ļautu pamatot likumdošanas procesa ilgumu.

17 Visbeidzot, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 82. un 83. punktā noraidīja Padomes argumentu, kura mērķis bija pierādīt, ka tieši neatļautās izpaušanas dēļ tās darba grupu sanāksmju ziņojumi esot bijuši ne tik visaptveroši, it īpaši, ciktāl runa bija par delegāciju identifikāciju. Šajā ziņā Vispārējā tiesa norādīja, ka šīs izmaiņas varētu būt izskaidrojamas arī ar to, ka *Access Info* bija cēlusi prasību par apstrīdēto lēmumu. Katrā ziņā cēloņsakarības neesamība starp delegāciju identitāšu izpaušanu un negatīvo ietekmi uz lēmumu pieņemšanas procesu esot tikusi apstiprināta ar dokumentu, kas pieņemts pēc neatļautās izpaušanas datuma un kurā bija minēti ne vien anonīmi priekšlikumi grozīt leģislatīvo tekstu, bet arī precizēta delegāciju identitāte, vismaz šī dokumenta oriģinālversijā.

18 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Vispārējā tiesa apmierināja prasību un atcēla apstrīdēto lēmumu.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

19 Ar 2011. gada 17. oktobra rīkojumu, pirmkārt, Čehijas Republikai un Spānijas Karalistei tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam un, otrkārt, Eiropas Parlamentam tika atļauts iestāties lietā *Access Info* prasījumu atbalstam. Ar 2012. gada 2. februāra rīkojumu Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam.

20 Padomes, Čehijas Republikas, Grieķijas Republikas, Spānijas Karalistes un Francijas Republikas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— pasludināt galīgo spriedumu attiecībā uz šīs apelācijas sūdzības priekšmetā ietilpstošajiem jautājumiem, un

— piespriest *Access Info* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās tiesas instancēs.

21 *Access Info* un Parlaments prasa Tiesai noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

22 Savas apelācijas sūdzības pamatošanai Padome būtībā izvirza trīs pamatus.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

23 Pirmajā apelācijas pamatā Padome, kuras prasījumus atbalsta Spānijas Karaliste, apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi līdzsvaru, kāds ir paredzēts gan primārajās tiesībās – EKL 207. panta 3. punktā un EKL 255. pantā, kas piemērojami *ratione temporis* –, gan sekundārajās tiesībās – Regulas Nr. 1049/2001 preambulas sestajā apsvērumā un 4. panta 3. punkta pirmajā daļā –, starp, pirmkārt, plašākām tiesībām piekļūt dokumentiem attiecībā uz iestāžu likumdošanas darbību, un, otrkārt, nepieciešamību saglabāt lēmumu pieņemšanas procesa efektivitāti. It īpaši Vispārējā tiesa cita starpā pārsūdzētā sprieduma 69. punktā esot interpretējusi minēto 4. panta 3. punkta pirmo daļu, piešķirot nepamatotu un pārmērīgu nozīmi lēmumu pieņemšanas procesa pārskatāmībai un nekādi neņemot vērā prasības saistībā ar šī procesa efektivitāti.

24 Konkrētāk, Padome, kuru šajā ziņā atbalsta Čehijas Republika, Grieķijas Republika un Spānijas Karaliste, apgalvo, ka tās likumdošanas process ir ļoti mainīgs un prasa no dalībvalstīm lielu elastīgumu, lai tās spētu mainīt savas sākotnējās nostājas, tādējādi pēc iespējas vairojot iespējas panākt vienotu nostāju. Lai nodrošinātu "vietu diskusijām" un tādējādi saglabātu lēmumu pieņemšanas procesa efektivitāti, esot jānodrošina, lai minētajām dalībvalstīm būtu pēc iespējas lielāka rīcības brīvība diskusijās, un tā tam būtu jābūt jau pirmajās procesa stadijās. Taču šāda rīcības brīvība tiktu samazināta, ja delegāciju identitāte procesa laikā tiktu izpausta pārāk agri, ciktāl tas radītu spiedienu uz sabiedrības viedokli, un tādējādi pašām delegācijām tiktu atņemta nepieciešamā elastība, lai nodrošinātu efektīvu Padomes lēmumu pieņemšanas procesu.

25 Čehijas Republika un Spānijas Karaliste šajā ziņā apgalvo, ka šajā gadījumā delegāciju identitātes izpaušana nebija nepieciešama, lai sasniegtu Regulas Nr. 1049/2001 mērķi. Pilnīga piekļuve pieprasītā dokumenta saturam būtu pietiekama, lai nodrošinātu demokrātiskas debates par jautājumiem, uz kuriem attiecas šis dokuments. Turklāt vienīgās delegāciju identitātes izpaušanas sekas būtu tādas, ka tiktu atļauts izdarīt spiedienu nevis uz Padomi, bet uz dalībvalstīm.

26 *Access Info* iebilst, ka saskaņā ar tās pirmo pamatu Padome kritizē tikai trīs punktus pārsūdzētajā spriedumā, proti, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 57. un 58. punktu, kuros Vispārējā tiesa ir vienīgi atgādinājusi judikatūru, un, otrkārt, minētā sprieduma 69. punktu, kurā – saskaņā ar *Access Info* apgalvoto, kuru šajā ziņā atbalsta Parlaments, – Vispārējā tiesa precīzi ir izvērtējusi pārskatāmības prasības un lēmuma pieņemšanas procesa aizsardzību, secinot, ka attiecīgo dalībvalstu identitāšu izpaušana šajā gadījumā nevarēja negatīvi ietekmēt Padomes lēmumu pieņemšanas procesu.

Tiesas vērtējums

27 Lai lemtu par šo pamatu, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 preambulas pirmo apsvērumu šī regula atbilst LES 1. panta otrajā daļā definētajam mērķim iezīmēt jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidošanā, kurā lēmumu pieņemšana notiek cik vien iespējams atklāti un cik vien iespējams tuvinot to pilsoņiem. Kā tas ir atgādināts šīs regulas preambulas otrajā apsvērumā, sabiedrības tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem ir saistītas ar šo iestāžu demokrātisko raksturu (2008. gada 1. jūlija spriedums apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P *Suède* un *Turco*/Padome, Krājums, I-4723. lpp., 34. punkts; 2010. gada 21. septembra spriedums apvienotajās lietās C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P *Suède* u.c./*API* un Komisija, Krājums, I-8533. lpp., 68. punkts, kā arī 2011. gada 21. jūlija spriedums lietā C-506/08 P *Suède*/*MyTravel* un Komisija, Krājums, I-6237. lpp., 72. punkts).

28 Šajā nolūkā Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā par to liecina tās preambulas ceturtais apsvērums un tās 1. pants, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem (iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome, 33. punkts; apvienotajās lietās *Suède* u.c./*API* un Komisija, 69. punkts, kā arī lietā *Suède*/*MyTravel* un Komisija, 73. punkts).

29 Taču šīs tiesības tomēr ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas ir pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem. Konkrētāk un atbilstoši minētās regulas preambulas 11. apsvērumam, tās 4. pantā ir paredzēts izņēmumu tiesiskais regulējums, kas iestādēm dod tiesības atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt kādām interesēm, kas ir aizsargātas ar šo pantu (skat. 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā C-266/05 P *Sison*/Padome, Krājums, I-1233. lpp., 62. punkts; iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Suède* u.c./*API* un Komisija, 70. un 71. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Suède*/*MyTravel* un Komisija, 74. punkts).

30 Neraugoties uz to, tā kā ar šiem izņēmumiem tiek izdarīta atkāpe no principa par iespējami plašāku sabiedrības piekļuvi dokumentiem, tie ir jāinterpretē un jāpiemēro šauri (iepriekš minētie spriedumi lietā *Sison*/Padome, 63. punkts; apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome, 36. punkts; apvienotajās lietās *Suède* u.c./*API* un Komisija, 73. punkts, kā arī lietā *Suède*/*MyTravel* un Komisija, 75. punkts).

31 Tādējādi, pirmkārt, ja attiecīgā iestāde nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru tai tiek lūgts publiskot, tai principā ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam varētu konkrēti un faktiski kaitēt interesēm, ko aizsargā kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, uz kuru šī iestāde atsaucas. Turklāt šāda kaitējuma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (iepriekš minētais spriedums lietā *Suède*/*MyTravel* un Komisija, 76. punkts un tajā minētā judikatūra).

32 Otrkārt, ja iestāde piemēro kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, tai ir jāizsver sevišķās intereses, kādas ir jāaizsargā ar attiecīgā dokumenta neizpaušanu, un vispārīgās intereses, kas ir saistītas ar šī dokumenta publiskošanu, ņemot vērā priekšrocības, kuras – kā tas arī norādīts Regulas Nr. 1049/2001 preambulas otrajā apsvērumā – izriet no pieaugošās pārskatāmības, proti, labākas pilsoņu piedalīšanās lēmumu pieņemšanas procesā, kā arī lielākas pārvaldes sistēmas leģitimitātes, efektivitātes un atbildības pilsoņu priekšā demokrātiskā iekārtā (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome, 45. punkts).

33 Turklāt Tiesa tāpat ir atzinusi, ka šiem apsvērumiem acīmredzami ir īpaša nozīme, kad Padome darbojas likumdevēja statusā, kā tas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 preambulas sestā apsvēruma, saskaņā ar kuru tieši šādos gadījumos ir jānodrošina plašāka piekļuve dokumentiem. Pārskatāmība šajā kontekstā palīdz stiprināt demokrātiju, dodot pilsoņiem iespēju kontrolēt tiesību akta pamatā esošās informācijas kopumu. Pilsoņu iespēja pārzināt likumdošanas darbības pamatus ir nosacījums tam, lai tie varētu efektīvi īstenot savas demokrātiskās tiesības (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome, 46. punkts).

34 Uz šo principu pamata Tiesai ir jāizvērtē pirmais pamats, ar kuru Padome būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa vispār nav ņēmusi vērā prasības, kas ir saistītas ar Padomes lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību.

35 Jākonstatē, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 69. punktā saskaņā ar šī sprieduma 30. punktā minēto judikatūru precīzi ir atgādinājusi, ka sabiedrības piekļuve Padomes dokumentu saturam pilnībā ir princips un ka šim principam ir izņēmumi, kas jāinterpretē un jāpiemēro šauri.

36 Pretēji Padomes apgalvotajam Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā prasības saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa efektivitāti. Patiešām, pārsūdzētā sprieduma 69.–83. punktā tā detalizēti ir izvērtējusi argumentus, kurus bija izvirzījusi Padome, lai pamatotu šajā gadījumā izņēmuma saistībā ar attiecīgās iestādes lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību piemērošanu.

37 Tādējādi, neesot pilnīgi nekādam pamatam runāt par līdzsvara neievērošanu starp pārskatāmības principu un Padomes lēmumu pieņemšanas procesa efektivitāti, Vispārējā tiesa saskaņā ar šī sprieduma 31.–33. punktā atgādinātajiem principiem ir izvērtējusi pēc būtības visus argumentus, kurus bija izvirzījusi Padome, lai pamatotu šajā gadījumā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu.

38 Tikai pēc tam, kad tā bija izvērtējusi visus šo argumentus un secinājusi, ka neviens no tiem neļauj konstatēt, ka informācijas saistībā ar attiecīgo dalībvalstu identitāti izpaušana radītu reālu risku, ka varētu tikt negatīvi ietekmētas intereses, kas ir aizsargātas ar attiecīgo izņēmumu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 84. punktā secināja, ka Padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, ar apstrīdēto lēmumu liedzot izpaust šo informāciju.

39 Turklāt, ciktāl Padomes kritika var tikt saprasta tādējādi, ka ar to tiek apšaubīts Vispārējās tiesas veiktais minēto argumentu vērtējums, ir jākonstatē, ka Padome, lai pamatotu šo pamatu, nav izvirzījusi nevienu elementu, kas atspēkotu Vispārējās tiesas secinājumu, saskaņā ar kuru Padomes argumenti pirmajā instancē nebija pietiekami pamatoti, lai konstatētu, ka informācijas saistībā ar attiecīgo dalībvalstu identitāti izpaušana radītu reālu risku, ka varētu tikt negatīvi ietekmēts Padomes lēmumu pieņemšanas process.

40 Visbeidzot, runājot par Čehijas Republikas un Spānijas Karalistes argumentu, saskaņā ar kuru delegāciju identitātes izpaušana nebija nepieciešama, lai sasniegtu Regulas Nr. 1049/2001 mērķi, pietiek norādīt, ka Regulas Nr. 1049/2001 1. panta mērķis, kā tas tika atgādināts šī sprieduma 28. punktā, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem. Ņemot vērā šo principu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 69. punktā pamatoti ir precizējusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir nodrošināt sabiedrības piekļuvi Padomes dokumentu saturam pilnībā,

ieskaitot, šajā gadījumā, dažādu priekšlikumu autoru identitāti, un pilnīga piekļuve minētajiem dokumentiem var tikt ierobežota, vienīgi pamatojoties uz šajā regulā ietvertajiem izņēmumiem no šīm tiesībām, kuriem savukārt ir jābūt balstītiem uz konkrētu risku, ka var tikt negatīvi ietekmētas ar šiem izņēmumiem aizsargātās intereses. Tā kā Vispārējā tiesa šajā gadījumā izslēdza šāda riska esamību, tad daļēja piekļuve pieprasītajam dokumentam nebūtu uzskatāma par pietiekamu, lai sasniegtu minētās regulas mērķi.

41 Šajos apstākļos pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

42 Ar trešo pamatu, kurš ir jāizvērtē kā otrais un sastāv no trīs daļām, Padome pārmet Vispārējai tiesai vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, kuras likušas secināt, ka šī iestāde "no juridiskā un faktiskā viedokļa nav pietiekami pierādījusi", ka pastāv nopietns risks, ka tiks negatīvi ietekmēts tās lēmumu pieņemšanas process.

43 Tās trešā pamata pirmajā daļā Padome, kuru atbalsta Grieķijas Republika un Spānijas Karaliste, pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 73. un 74. punktā ir prasījusi pierādīt, ka ar attiecīgo izņēmumu aizsargātajām interesēm tiek faktiski kaitēts. Padome uzskata, ka, lai piemērotu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu, pietiek tikai ar negatīvas ietekmes risku, lai pamatotu šī izņēmuma piemērošanu, kas nozīmē, ka iestādei, kura saņem lūgumu piekļūt dokumentiem, ir vienīgi jākonstatē iespēja, ka, publiskojot šo dokumentu, varētu tikt negatīvi ietekmēts šīs iestādes lēmumu pieņemšanas process.

44 Savukārt *Access Info*, kā arī Parlaments apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pat nerunājot par to, ka tā nav prasījusi Padomei iesniegt pierādījumus par faktisku negatīvu ietekmi uz lēmumu pieņemšanas procesu, 73. un 74. punktā ir vienīgi izvērtējusi pašas Padomes izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru šīs iestādes lēmumu pieņemšanas process tiktu faktiski un konkrēti negatīvi ietekmēts neatļautas izpaušanas dēļ.

45 Šī pamata otrajā daļā Padome, kuru šajā ziņā atbalsta Grieķijas Republika, uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 76. punktā neesot pienācīgi ņēmusi vērā diskusiju sākumposma nozīmīgumu, lai novērtētu nopietnas negatīvas ietekmes uz lēmumu pieņemšanas procesu risku, kādu var radīt delegāciju identitāšu izpaušana. Saskaņā ar Padomes viedokli sabiedrības tiesību pilnībā piekļūt sagatavošanas darbiem visa lēmumu pieņemšanas procesa garumā atzīšana atturētu delegācijas izteikt viedokļus procesa sākumstadijā. Ņemot vērā Padomes darba īpatnības, šie viedokļi, it īpaši, kad tie attiecas uz tehniskiem dokumentiem, bieži ir ar izskaidrojošu raksturu un ne vienmēr atspoguļo dalībvalsts, kuru pārstāv delegācijas, precīzu un galīgu nostāju, kas nozīmē, ka šie viedokļi procesa laikā var mainīties. Piekļuves tiesību atzīšanas jau sākotnējā stadijā rezultāts varētu būt tāds, ka delegācijas izteiktu savu viedokli tikai pēc tam, kad tās saņemtu no attiecīgajām valstu valdībām sarunu pozīciju, kas nozīmē, ka likumdošanas process vairs nebūtu tik elastīgs.

46 Atbildot uz šiem argumentiem, *Access Info* vispirms apgalvo, ka Padome nav precizējusi, ko ietver apgalvotais lēmumu pieņemšanas procesa specifiskais raksturojums. Turklāt tikai apelācijas stadijā Padome esot izvirzījusi argumentu par apgalvoto dalībvalstu delegāciju iespējas grozīt savu viedokli procesa laikā mazināšanos. Katrā ziņā, kā Vispārējā tiesa atzinusi pārsūdzētā sprieduma 76. punktā, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā diskusiju stadija neesot minēta kā kritērijs, kas jāņem vērā, lai pamatotu izņēmuma piekļuves tiesībām piemērošanu. Protams, šo faktoru varētu ņemt vērā, novērtējot negatīvas ietekmes uz interesēm, kuras aizsargā šī norma, risku. Tomēr to delegāciju identifikācija, kuras iesniedz priekšlikumus diskusiju sākumstadijā, nemazinātu delegāciju iespēju vēlāk

grozīt savu nostāju. Visbeidzot *Access Info* norāda, ka tieši procesa sākumstadijā pārskatāmībai ir jābūt pēc iespējas lielākai. Stadijā, kad diskusijas jau ir sākušās un kad ir panāktas kompromisa vienošanās, pārskatāmībai un publiskām debatēm vairs neesot nekādas lietderības.

47 Sava trešā pamata trešajā daļā Padome būtībā apgalvo, ka, pretēji prasībām, kādas izklāstītas iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome 69. punktā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 72. un 79.–83. punktā nav pienācīgi ņēmusi vērā pieprasīto dokumentu sensitīvo raksturu, lai novērtētu nopietnas negatīvas ietekmes uz lēmumu pieņemšanas procesu risku, ko rada šī dokumenta pilnīga publiskošana. Padome uzskata, ka minētā dokumenta sensitīvais raksturs šajā gadījumā izrietot no fakta, ka attiecīgie priekšlikumi attiecās uz pārskatāmības principa izņēmumiem, kādi bija jāparedz jaunajā regulā par piekļuvi dokumentiem. Turklāt šo jautājumu sensitīvo raksturu apstiprinot, pirmkārt, fakts, ka Savienības tiesas nesen esot lēmušas par šo izņēmumu interpretāciju, un, otrkārt, debates un sabiedrības viedokļa spiediens, ko izraisīja šie jautājumi.

48 Šīs daļas pamatošanai Padome izvirza vairākus argumentus. Vispirms tā apgalvo, ka iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome ļauj iestādei atsaukties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu gadījumā, kad pieprasītajam aktam ir īpaši sensitīvs raksturs. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 78. punktā esot interpretējusi šo normu kā tādu, kas piemērojama vienīgi tad, ja tiek apdraudētas Savienības vai dalībvalstu pamatintereses. Šādu interpretāciju neapstiprinot ne minētās normas vai citu šīs regulas normu formulējums, ne arī iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome. Turklāt šāda interpretācija kopā ar augsto pierādījumu līmeni, kādu prasa Vispārējā tiesa, lai konstatētu šo negatīvo ietekmi, padarot gandrīz neiespējamu atsaukšanos uz minētās normas piemērošanu.

49 Turpinājumā, lai vēl vairāk uzsvērtu attiecīgo jautājumu sensitīvo raksturu, Padome pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 79. punktā uzskatot, ka attiecīgais likumdošanas process bija neierasti ilgs juridisko un politisko grūtību dēļ, kuras radās saistībā ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā, Parlamenta vēlēšanām un Komisijas [locekļu] iecelšanu. Padome, atsaucoties uz dažām izmaiņām tās darba grupu dokumentu sagatavošanas metodēs sākot no 2008. gada otrā pusgada – proti, pēc neatļautās izpaušanas –, apstiprina, ka patiesībā šī kavēšanās vismaz daļēji bija saistīta ar izsmeļošā rakstura samazināšanos un atklātības trūkuma diskusiju, kas notika pēc neatļautās izpaušanas, laikā, kā rezultātā iestādes lēmumu pieņemšanas process zaudēja efektivitāti.

50 Visbeidzot, attiecīgā leģislatīvā akta bloķēšana vismaz daļēji esot bijusi saistīta arī ar to, ka dalībvalstīm tieši neatļautās izpaušanas dēļ bija grūti atkāpties no savām sākotnējām nostājām diskusijās. It īpaši jānorāda, ka delegācijas no šīm valstīm, kuras vēlējās piedāvāt grozījumus, ņemot vērā, ka sabiedrība varētu tos uztvert kā tādus, ar kuriem tiek ierobežotas sabiedrības piekļuves tiesības, nevēlējās to darīt. Padome apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, neatzīstot šo negatīvo neatļautās izpaušanas radīto ietekmi uz Padomes lēmumu pieņemšanas procesu. Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 72. punktā, ņemot vērā, ka viens no attiecīgajiem priekšlikumiem, kas tika izteikts pēc neatļautās izpaušanas, ierobežoja sabiedrības piekļuves tiesības, turklāt šo priekšlikumu, pretēji Vispārējās tiesas konstatētajam, bija izteikusi nevis dalībvalsts delegācija, bet pati Komisija, uzskatot šādu argumentu par nepamatotu. Otrkārt, Vispārēja tiesa pārsūdzētā sprieduma 82. un 83. punktā esot kļūdaini noraidījusi informāciju, kuru bija sniegusi Padome, lai paskaidrotu, kāpēc attiecīgie ziņojumi par lietas materiāliem, kas attiecās uz darba grupu delegāciju identifikāciju pēc vārdiem, bija mazāk izsmeļoši. Kaut arī Vispārējā tiesa ir paskaidrojusi šo faktu ar prasības celšanu tajā, Padome uzskata, ka, ņemot vērā attiecīgo jautājumu sensitīvo raksturu, šīs izmaiņas ir saistītas tieši ar neatļauto izpaušanu. Padome ilustrē šo detalizētības samazināšanos, atsaucoties uz attiecīgās darba grupas 2009. gada jūlija ziņojumu, kurā delegāciju identitāte vairs netika pieminēta un turpmāk tika izmantotas tādas frāzes kā "noteikts skaits delegāciju" un "citas delegācijas".

51 *Access Info* vispirms iebilst, apgalvojot, ka Vispārējā tiesa uz situāciju, kad tiek apdraudētas "Savienības vai dalībvalstu pamatintereses", ir atsaukusies tikai tāpēc, lai dotu piemēru situācijai, kad jautājums var tikt uzskatīts par "sevišķi sensitīvu", neprasot uzskatīt par sensitīvām vienīgi šādas situācijas. Turpinājumā, pretēji dokumentam, par kādu bija runa iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome, pieprasītais dokuments esot ietvēris nevis juridisku atzinumu, bet vienīgi priekšlikumus grozījumiem likumprojektā. Visbeidzot *Access Info* piebilst, ka Padome nav pamatojusi savu atteikumu detalizēti, kaut arī tas ir prasīts minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Suède* un *Turco* /Padome.

52 Attiecībā uz pārējo *Access Info* uzskata, ka Padomes trešā pamata trešā daļa ir jāuzskata par nepieņemamu tiktāl, ciktāl ar to tiek apšaubīts Vispārējās tiesas vērtējums pieprasītā dokumenta sensitīvajam raksturam un ciktāl runa ir par iemesliem, kas pamato attiecīgā likumdošanas procesa neierasto ilgumu. Katrā ziņā *Accès Info*, kuru būtībā atbalsta Parlaments, uzskata, pirmkārt, ka Padome pieprasītajā dokumentā apskatīto jautājumu sensitīvo raksturu pamato ar to, ka šie jautājumi izraisītu apspriešanu sabiedrībā un ka tie ir aplūkoti Savienības tiesu judikatūrā. *Access Info* uzskata, ka Padome savus apgalvojumus šajā ziņā nav pamatojusi. Turklāt liela daļa likumdošanas procesu esot attiekusies uz jautājumiem, kas varētu izraisīt spiedienu no interešu grupām vai apspriešanu medijos. Tomēr minētais tieši nozīmējot pārskatāmību un demokrātiju, un tas nepierādot jautājuma sensitīvo raksturu, kas pamatotu dokumenta – tā, kas tika pieprasīts – konfidencialitāti. Turklāt, ja izskatītie jautājumi esot bijuši tik sensitīvi, tad neesot drīkstēts izpaust ne tikai dalībvalstu identitāti, bet arī priekšlikumu saturu. Otrkārt, *Access Info* apstrīd Padomes argumentu, saskaņā ar kuru attiecīgā likumdošanas procesa neierasto ilgumu esot izraisījusi neatļautā izpaušana. Patiesībā kavēšanās varētu tikt pamatota arī ar politiskās vienošanās nepanākšanu starp Padomi un Parlamentu jautājumā par regulas pārskatīšanu. Treškārt, *Access Info* apstrīd, ka neatļautās izpaušanas rezultātā tika izdarītas sīkas izmaiņas darba grupas ziņojumos.

Tiesas vērtējums

53 Runājot par Padomes trešā pamata pirmo daļu, ir jākonstatē, ka tā ir balstīta uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju.

54 Vispārējā tiesa šī sprieduma 59. punktā pamatoti ir precizējusi, ka izņēmumu piekļuves tiesībām piemērošana šajā gadījumā ir pamatota ar aizsargātu interešu apdraudējuma risku un šim riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam.

55 Lai pārbaudītu, vai šajā gadījumā šāds risks pastāv, Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 70.–72. punktā konstatēja, ka Padome nav pierādījusi premisu, uz kuru tā balstīja savus argumentus, proti, faktu, ka delegāciju identitāšu izpaušana, atklājot vārdus, izraisītu, ka sabiedrības spiediens būtu tāds, ka šīs delegācijas vairs nevarētu iesniegt priekšlikumu, tādējādi ierobežojot pārskatāmību. Tā kā tas netika pierādīts, Vispārējā tiesa pamatoti uzskatīja, ka to delegāciju dalībnieku vārdu izpaušana, kuras vēlējās iesniegt šādus priekšlikumus, nebūtu varējusi negatīvi ietekmēt Padomes lēmumu pieņemšanas procesu.

56 Tālāk pārsūdzētā sprieduma 73. un 74. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja argumentu – kura kopsavilkums ir izklāstīts minētā sprieduma 50. punktā un kuru neapstrīd Padome –, saskaņā ar kuru neatļautā izpaušana "negatīvi ietekmēja diskusiju Padomes darba grupā atklātību un pilnīgumu, kavējot delegācijas aplūkot dažādus risinājumus vai grozījumus, lai panāktu kompromisu visstrīdīgākajos jautājumos".

57 Minētajā 73. un 74. punktā Vispārējā tiesa vienīgi atbildēja uz šo pamatu un secināja, ka, pretēji Padomes apgalvotajam, minētā izpaušana šajā gadījumā nebija tāda, kas negatīvi ietekmēja šīs iestādes lēmumu pieņemšanas procesu.

58 Šajos apstākļos trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

59 Ciktāl runa ir par šī pamata otro daļu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā diskusiju sākumposma nozīmīgumu, lai novērtētu nopietnas negatīvas ietekmes uz Padomes lēmumu pieņemšanas procesu risku, kādu var radīt delegāciju nostāju pilnīga izpaušana, ir jānorāda, ka arī šī daļa ir balstīta uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju.

60 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 76. punktā ir precizējusi, ka diskusiju sākotnējais raksturs kā tāds neļauj pamatot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu. Tāpēc Vispārējā tiesa, izslēgusi iespēju, ka ar citiem Padomes argumentiem varētu konstatēt negatīvas ietekmes uz lēmumu pieņemšanas procesu risku, pamatoti uzskatīja, ka ar to vien, ka lūgums izpaust informāciju ticis iesniegts ļoti agrā likumdošanas procesa posmā, nepietiek, lai atļautu piemērot minēto izņēmumu.

61 Līdz ar to otrā daļa nav pamatota.

62 Visbeidzot, runājot par Padomes iesniegtā trešā pamata trešo daļu, ir jānorāda, pirmkārt, ka, tā kā, ciktāl Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 78. punktā ir uzskatījusi, ka pieprasītajā dokumentā apskatītie jautājumi nav īpaši sensitīvi, tā nav atsaukusies uz iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome, tā, ņemot vērā, ka šī pēdējā minētā sprieduma 69. punkts, uz kuru ir balstīta šī daļa, attiecas vienīgi uz specifiskiem dokumentiem, proti, juridiskiem atzinumiem, ir rīkojusies pamatoti. Šajā gadījumā pieprasītais dokuments ne vien tika sastādīts likumdošanas procesa ietvaros, bet tas neietilpst arī nevienā tādā dokumentu kategorijā, kā, piemēram, juridiskie atzinumi, attiecībā uz kuru Regulā Nr. 1049/2001 ir atzīts, ka tie pārstāv tādu interesi, kura būtu pelnījusi īpašu aizsardzību.

63 Katrā ziņā, pat ja Vispārējā tiesa būtu kļūdaini uzskatījusi, ka kritērijs dokumenta īpaši sensitīvā rakstura noteikšanai ir risks, ka, izpaužot šo dokumentu, tiks apdraudētas Savienības vai dalībvalstu pamatintereses, ir jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 77. punktā Vispārējā tiesa šajā gadījumā ne uz šī pamata izslēdza pieprasītā dokumenta īpaši sensitīvo raksturu. Šajā ziņā tā patiešām uzskatīja, ka dažādie priekšlikumi attiecībā uz grozījumiem vai jaunu redakciju, kurus ir iesniegušas četras dalībvalstu delegācijas un kuri ir ietverti pieprasītajā dokumentā, ir daļa no parasta likumdošanas procesa, kas nozīmē, ka tie var tikt uzskatīti par sensitīviem, nevis pamatojoties uz tikai vienu vienīgu kritēriju, kas attiecas uz Savienības vai dalībvalstu pamatinterešu apdraudēšanu, bet gan pamatojoties uz jebkādu kritēriju.

64 Līdz ar to Padome kļūdaini pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā pieprasītā dokumenta īpaši sensitīvo raksturu.

65 Otrkārt, runājot par citiem argumentiem, kurus Padome izvirzījusi trešā pamata trešās daļas pamatošanai, ir jāatgādina Tiesas pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru no LESD 256. panta un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas izriet, ka tikai Vispārējai tiesai ir kompetence, no vienas puses, konstatēt faktus, izņemot gadījumu, kad šo konstatējumu materiālā neprecizitāte izriet no šai tiesai iesniegtiem lietas materiāliem, un, no otras puses, veikt šo faktu novērtējumu. Ja Vispārējā tiesa ir konstatējusi vai novērtējusi faktus, tad Tiesas kompetencē saskaņā ar LESD 256. pantu ir pārbaudīt šo faktu juridisko kvalifikāciju un Vispārējās tiesas paredzētās tiesiskās sekas. Tādējādi Tiesas kompetencē nav nedz konstatēt faktus, nedz principā pārbaudīt pierādījumus, ko Vispārējā tiesa ir pieņēmusi šo faktu atbalstam. Tādēļ šis vērtējums, ja vien nav sagrozīta pati pierādījumu jēga, nav tiesību jautājums, kas Tiesai jāpārbauda (skat. cita starpā 2009. gada 19. marta spriedumu lietā C-510/06 P *Archer Daniels Midland*/Komisija, Krājums, I-1843. lpp., 105. punkts, kā arī 2011. gada 10. novembra rīkojumu lietā C-626/10 P *Agapiou Joséphidès*/Komisija un *EACEA*, 107. punkts).

66 Ar savu argumentu par to, ka Vispārējā tiesa kļūdaini esot uzskatījusi, ka attiecīgais [likumdošanas] process bija neierasti ilgs juridisku un politisku iemeslu dēļ saistībā ar Lisabonas līguma stāšanos spēkā, Parlamenta vēlēšanām un Komisijas [locekļu] iecelšanu, Padome, neatsaucoties uz pierādījumu sagrozīšanu, apšauba Vispārējās tiesas vērtējumu, saskaņā ar kuru likumdošanas procesa neierastais ilgums bija saistīts nevis ar grūtībām, ko radītu informācijas attiecībā uz priekšlikumu autoru identitāti izpaušana, bet ar šiem juridiskā un politiskā rakstura iemesliem, ko turklāt, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 46. punkta, apgalvo pati Padome.

67 Līdzīgi, ciktāl runa ir par apgalvotajām neatļautās izpaušanas sekām attiecībā uz Padomes lēmumu pieņemšanas procesu, šī iestāde, kura acīmredzami neatsaucas uz pierādījumu sagrozīšanu, apšauba vienīgi, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 72. punktā Vispārējās tiesas veikto vērtējumu kādam pierādījumam – dokumenta, kurš ietver delegāciju izteiktos rakstveida priekšlikumus saistībā ar attiecīgo likumdošanas procesu, publiski pieejamajai versijai, proti, 2009. gada 11. maija dokumentam Nr. 9716/09 –, no tā secinot, ka šī izpaušana, pretēji Padomes apgalvotajam pirmajā instancē, nelika delegācijām izvairīties no tādu priekšlikumu iesniegšanas, kuri ierobežotu pārskatāmību. Otrkārt, Padome apšauba pārsūdzētā sprieduma 82. un 83. punktā veikto Vispārējās tiesas vērtējumu kādam citam pierādījumam – proti, dokumentam Nr. 10859/1/09 REV 1 –, no kura Vispārējā tiesa secināja, ka Padome pēc neatļautās izpaušanas ir mainījusi savu praksi, ciktāl to dalībvalstu datu identifikācija, kuras izteikušas apsvērumus un ieteikumus attiecībā uz Komisijas priekšlikumu, turpmāk vairs netiek veikta, un ka šāda maiņa var tikt izskaidrota ar faktu, ka *Access Info* ir cēlusi prasību par apstrīdētā lēmuma tiesiskuma apstrīdēšanu.

68 Līdz ar to, tā kā šie pēdējie argumenti ir nepieņemami, trešais pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

69 Otrajā pamatā Padome būtībā apgalvo, ka Vispārējās tiesas argumentācija ir pretrunā Tiesas judikatūrai, kas atļauj iestādēm atsaukties uz vispārīgiem apsvērumiem, lai atteiktos izpaust noteiktas kategorijas dokumentus. Patiešām, kā to apgalvo arī Grieķijas Republika, apstrīdētajā lēmumā esot norādīti vispārīgi apsvērumi, kas attaisnojot iemeslus, kuru dēļ pieprasītais dokuments nevarēja tikt izpausts, kā arī iemeslus, kuru dēļ šie apsvērumi bija faktiski piemērojami pieprasītajam dokumentam. Tādējādi Padome neesot ierobežojusi savu vērtējumu ar dokumenta raksturu, bet balstījusi savu atteikumu uz detalizētiem paskaidrojumiem par apskatāmo jautājumu sensitīvo raksturu un uz faktu, ka šie jautājumi tikuši izrunāti sākotnējās diskusijās pirms paša likumdošanas procesa.

70 *Access Info* vispirms norāda, ka, tā kā otrajā pamatā nav skaidras atsauces ne uz vienu konkrētu pārsūdzētā sprieduma punktu, tad tas esot nepieņemams un nederīgs. Katrā ziņā saskaņā ar *Access Info*, kuru šajā ziņā atbalsta Parlaments, apgalvoto Padome ne savā apelācijas sūdzībā, ne arī apstrīdētajā lēmumā neesot precizējusi, uz kādu vispārēju prezumpciju šajā gadījumā ir balstīts tās piekļuves atteikums. Turklāt, pretēji prasībām, kādas šajā jomā ir paredzētas judikatūrā, neviena Savienības tiesību norma un arī neviens vispārējais tiesību princips neļaujot pamatot vispārēju prezumpciju par tādu dokumentu kā pieprasītais dokuments konfidencialitāti, vēl jo vairāk tāpēc, ka šis pieprasītais dokuments tika sagatavots likumdošanas procesa laikā.

Tiesas vērtējums

71 Uzreiz jānorāda, ka, pretēji *Access Info* apgalvotajam, šis pamats, ņemot vērā, ka, lai arī Padome nav identificējusi precīzu punktu pārsūdzētajā spriedumā, kurā būtu ietverta kļūda tiesību piemērošanā, no argumentu izklāsta, kuri ir izvirzīti šī pamata atbalstam, skaidri izriet, ka Padome pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā Padomes tiesības atteikt piekļuvi pieprasītajam dokumentam, pamatojoties uz konfidencialitātes prezumpciju, kas balstīta uz vispārīgiem apsvērumiem, ir pieņemams.

72 Ciktāl runa ir par būtību, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai pamatotu atteikumu piekļūt dokumentam, principā nepietiek ar to, ka šis dokuments attiecas uz kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā minētajām darbībām vai interesēm, attiecīgajai iestādei ir arī jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam var konkrēti un reāli kaitēt interesēm, kas aizsargātas ar šajā pantā paredzēto izņēmumu. Tomēr šī iestāde šajā ziņā var pamatoties uz vispārējiem pieņēmumiem, kas attiecas uz noteiktām dokumentu kategorijām, ja līdzīgi vispārīgi apsvērumi ir attiecināmi uz tāda paša rakstura dokumentu publiskošanas pieteikumiem (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Suède* un *Turco*/Padome, 50. punkts; 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, Krājums, I-5885. lpp., 54. punkts, kā arī 2012. gada 28. jūnija spriedums lietā C-477/10 P Komisija/*Agrofert Holding*, 57. punkts).

73 Taču šādā gadījumā attiecīgajai iestādei ir jāprecizē, uz kādiem vispārīgiem apsvērumiem tā balsta prezumpciju, ka šo dokumentu izpaušana negatīvi ietekmētu intereses, kas aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, un šādi rīkojoties tai nav jāveic konkrēts katra no šiem dokumentiem satura vērtējums (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Suède* u.c./*API* un Komisija, 76. punkts).

74 Šajā gadījumā, lai arī Padome pirmajā instancē apgalvoja, ka tai bija tiesības atteikt piekļuvi tādam dokumentam kā pieprasītais dokuments, pamatojoties uz prezumpciju, kas balstīta uz pārsūdzētā sprieduma 43. punktā izklāstītajiem apsvērumiem, un ņemot vērā vajadzību saglabāt delegāciju rīcības brīvību sākotnējo diskusiju par Komisijas likumprojektu laikā, jākonstatē, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 70.–79. punktā ir izvērtējusi šos apsvērumus un minētā sprieduma 80. punktā uzskatījusi, ka ar tiem nav pietiekami, lai konstatētu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanu. Otrkārt, Padome veltīgi ar savu trešo pārsūdzības pamatu ir centusies apšaubīt šo vērtējumu, jo šis pamats netika atbalstīts.

75 Līdz ar to Padome nevar pamatoti apgalvot, ka tai bija tiesības atteikt piekļuvi pieprasītajam dokumentam, pamatojoties uz prezumpciju, kas balstīta uz minētajiem apsvērumiem.

76 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir nederīgi argumenti, kuru mērķis ir pierādīt, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā iemeslus, kāpēc Padome uzskatīja, ka šie vispārīgie apsvērumi šajā gadījumā bija piemērojami pieprasītajam dokumentam.

77 No minētā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

78 Ņemot vērā visus augšminētos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

79 Atbilstoši Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācija sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram

spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Minētā reglamenta 140. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

80 Tā kā Padomes apelācijas sūdzība tiek noraidīta, tad saskaņā ar *Access Info* prasījumiem ir jāpiespriež Padomei segt savus, kā arī atlīdzināt *Access Info* tiesāšanās izdevumus.

81 Čehijas Republika, Grieķijas Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika un Parlaments sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) Eiropas Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *Access Info Europe* tiesāšanās izdevumus;

3) Čehijas Republika, Grieķijas Republika, Spānijas Karaliste, Francijas Republika un Eiropas Parlaments sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

[Paraksti]